

ΕΤΟΣ 66ον

1 Ἀπριλίου 2018

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 13 (3383)

ΜΕΤΑ ΒΑΪΩΝ ἢ ΜΕΤΑ ΞΥΛΩΝ;

Χθές ἐορτάσαμε τὴν Ἀνάσταση τοῦ φίλου τοῦ Χριστοῦ, Λαζάρου. Ὁ Χριστὸς –ἴσως γιὰ πρώτη καὶ τελευταία φορά στὴν ἐπὶ γῆς ζωὴ του– ἔρχεται σὲ νεκροταφεῖο, στὸν τάφο ἑνὸς ἀπὸ τοὺς πιὸ στενοὺς τοῦ φίλου, τοῦ Λαζάρου. Ἡ Μάρθα καὶ ἡ Μαρία, οἱ ἀδελφές του, μαζί μὲ ὄλη τὴ Βηθανία, εἶναι ἐκεῖ καὶ κλαῖνε. Ὁ Χριστὸς συγκλονίζεται ἀπὸ τοὺς θρήνους τους. Πονάει γιὰ τὸν θάνατο τοῦ φίλου του. Καὶ δακρῦζει.

Ἔχουν τελειωμὸ τὰ δάκρυα;

Ναί, δακρῦζει ὁ Χριστὸς! Ὁ Θεὸς κατέβηκε στὰ νεκροταφεῖα μας, καὶ δακρῦζει. Ἐπιτέλους, ὁ Θεὸς δὲν εἶναι τόσο ἀπόμακρος. Ἦλθε γιὰ νὰ κλάψει στὸν τάφο κάποιου, πού τὸν ὀνόμασε «φίλο» του. Ὅμως, ὁ Κύριος τῆς δόξης δὲν κατέβηκε μόνο γι' αὐτὸ στὴν «κοιλιάδα τοῦ κλαυθμῶνος» μας. Δὲν ἄφησε τὸν θρόνο του ἀπλῶς γιὰ νὰ μοιρασεῖ τὰ δάκρυά μας. Ἦλθε γιὰ νὰ σταματήσει τὰ δάκρυα, ὄχι μόνο τῆς Μάρθας καὶ τῆς Μαρίας, ἀλλὰ καὶ τὰ δάκρυα ὅλου τοῦ κόσμου. Ἔτσι μᾶς λέει ἕνα τροπάριο τῆς ἐορτῆς: «Ἐπὶ φίλῳ δακρῦσας, τό τῆς Μάρθας δάκρυον ἔπαυσας, Οἰκτίρμον· καὶ πάθει ἐκουσίῳ, ἀφείλες πᾶν δάκρυον ἐκ προσώπου τοῦ λαοῦ σου».

Τῆς Μάρθας καὶ τῆς Μαρίας τὰ δάκρυα τὰ σταμάτησε χθές ὁ Χριστὸς, ἀσκώντας τὴ θεία του ἐξουσία ἐπὶ τοῦ θανάτου. Σήμερα ἔρχεται στὰ Ἱεροσόλυμα, γιὰ νὰ σταματήσει ὅλου τοῦ κόσμου τὰ δάκρυα, μὲ τὴν ἄκρα ταπείνωση τοῦ ἐκουσίου πάθους του καὶ τοῦ δικοῦ του θανάτου. Ναί. Ἡ παύση τῶν δακρῦων καὶ τῶν βασάνων μας θὰ εἶναι καρπὸς τοῦ δικοῦ του, ὄχι ἀπλῶς πόνου, ἀλλὰ σταυρικοῦ θανάτου.

Ὡσαννὰ ἢ σταυρωθῆτω;

Τό ξέρει ὅτι γιὰ νὰ θυσιασεῖ, ἔρχεται στὰ Ἱεροσόλυμα. «Ἐπὶ σφαγῆν ἔρχεταιι θελήσει». Ὅχι μόνο τό ξέρει, ἀλλὰ καὶ τό θέλει. Τό λαχταράει. Καὶ γι'

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ίωάν. ιβ' 1-18)

Εύλογημένοι ο έρχόμενος

Πρό εἰς ἡμερῶν τοῦ Πάσχα ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Βηθανίαν, ὅπου ἦν Λάζαρος ὁ τεθνηκώς, ὃν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν. Ἐποίησαν οὖν αὐτῷ δεῖπνον ἐκεῖ, καί ἡ Μάρθα διηκόνει· ὁ δὲ Λάζαρος εἷς ἦν τῶν ἀνακειμένων σὺν αὐτῷ. Ἡ οὖν Μαρία, λαβούσα λίτραν μύρου νάρδου πιστικῆς πολυτίμου, ἤλειψε τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἐξέμαξε ταῖς θριξίν αὐτῆς τοὺς πόδας αὐτοῦ· ἡ δὲ οἰκία ἐπληρώθη ἐκ τῆς ὀσμῆς τοῦ μύρου. Λέγει οὖν εἰς ἐκ τῶν Μαθητῶν αὐτοῦ, Ἰούδας Σιμωνος Ἰσκαριώτης, ὁ μέλλων αὐτὸν παραδιδόναι· Διατί τοῦτο τὸ μύρον οὐκ ἐπράθη τριακοσίων δηναρίων καὶ ἐδόθη πτωχοῖς; Εἶπε δὲ τοῦτο, οὐχ ὅτι περὶ τῶν πτωχῶν ἐμελεν αὐτῷ, ἀλλ' ὅτι κλέπτῃς ἦν, καὶ τὸ γλωσσόκομον εἶχε καὶ τὰ βαλλόμενα ἐβάσταζεν. Εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς· Ἄφες αὐτήν, εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ μου τετήρηκεν αὐτό. Τοὺς πτωχοὺς γὰρ πάντοτε ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν, ἐμὲ δὲ οὐ πάντοτε ἔχετε. Ἔγνω οὖν ὄχλος πολὺς ἐκ τῶν Ἰουδαίων ὅτι ἐκεῖ ἐστί, καὶ ἦλθον οὐ διὰ τὸν Ἰησοῦν μόνον, ἀλλ' ἵνα καὶ τὸν Λάζαρον ἴδωσιν ὃν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν. Ἐβουλευσάντο δὲ οἱ ἀρχιερεῖς, ἵνα καὶ τὸν Λάζαρον ἀποκτείνωσιν, ὅτι πολλοὶ δι' αὐτὸν ὑπήγον τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἐπίστευον εἰς τὸν Ἰησοῦν. Τῇ ἐπαύριον ὄχλος πολὺς ὁ ἐλθὼν εἰς τὴν ἐορτήν, ἀκούσαντες ὅτι ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα, ἔλαβον τὰ βαῖα τῶν φοινίκων, καὶ ἐξῆλθον εἰς ἀπάντησιν αὐτῷ καὶ ἔκραζον· «Ὡσαννά, εὐλόγημος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου», βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ. Εὐρῶν δὲ ὁ Ἰησοῦς ὄναριον, ἐκάθισεν ἐπ' αὐτό, καθὼς ἐστί γεγραμμένον· «Μὴ φοβοῦ, θύγατερ Σιών· ἰδοὺ, ὁ βασιλεὺς σου ἔρχεται καθήμενος ἐπὶ πῶλον ὄνου». Ταῦτα δὲ οὐκ ἔγνωσαν οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ τὸ πρῶτον, ἀλλ' ὅτε ἐδοξάσθη ὁ Ἰησοῦς, τότε ἐμνήσθησαν ὅτι ταῦτα ἦν ἐπ' αὐτῷ γεγραμμένα, καὶ ταῦτα ἐποίησαν αὐτῷ. Ἐμαρτύρει οὖν ὁ ὄχλος ὁ ὢν μετ' αὐτοῦ ὅτε τὸν Λάζαρον ἐφώνησεν ἐκ τοῦ μνημείου καὶ ἤγειρεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν· διὰ τοῦτο καὶ ὑπήνησεν αὐτῷ ὁ ὄχλος, ὅτι ἤκουσαν τοῦτο αὐτὸν πεποιηκέναι τὸ σημεῖον.

αὐτό, ὄχι μόνο «ἔρχεται», ἀλλὰ «σπεύδει». «Ἐπείγεται». Βιάζεται νά φτάσει στό πάθος. «Ἐπί πώλου καθήμενος σπεύδει ἐλθεῖν ἐπὶ τό πάθος». Οἱ περισσότεροι δέν κατάλαβαν, δυστυχῶς, γιά τό ποῦ τρέχει. Καί τοῦ ἐτοιμάζουον χρυσοστόλιστο θρόνο. Τόν πίστεψαν μᾶλλον σάν ἐπίγειο κοσμικό βασιλιά. Ὁ Χριστός ὅμως ξέρει ὅτι αὐτοί οἱ ἴδιοι, μετὰ ἀπό λίγες ἡμέρες, θά τόν συλλήβουον, γιά νά τόν καρφώσουον πάνω στόν «Θρόνο» τοῦ Σταυροῦ. «Μετὰ κλάδων ὑμνήσαντες πρότερον, μετὰ ξύλων συνέλαβον ὕστερον...». Σήμερα τόν ὑμνοῦν καί τόν δοξάζουον κρατώντας τά βᾶγια. Μεθαύριο θά τόν βλασφημοῦν καί θά τόν δικάζουον, γιατί τόλημσε –λένε– νά κάνει τόν ἑαυτό του Θεό.

Μά τί ἄλλο ἤθελαν νά δοῦν οἱ Ἰουδαῖοι, γιά νά πιστέψουον ὅτι εἶναι καί Υἱός τοῦ Θεοῦ; Ποῖός ἄλλος ἀνάστησε νεκρό, πού τέσσερις μέρες στόν τάφο εἶχε ἀρχίσει νά ἀποσυντίθεται; Τί ἄλλο ἔπρεπε νά κάνει ὁ νικητής τοῦ θανά-

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐξ ἡμέρας πρὶν ἀπὸ τὸ Πάσχα ἦλθε ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Βηθανίαν, ὅπου ἦτο ὁ Λάζαρος, ὁ ὁποῖος εἶχε πεθάνει καὶ τὸν ὁποῖον ἀνέστησεν ἐκ νεκρῶν. Ἐκεῖ τοῦ ἔκαναν δεῖπνον καὶ ἡ Μάρθα ὑπηρετοῦσε, ὁ δὲ Λάζαρος ἦτο μεταξὺ ἐκείνων πού ἦσαν μαζί του σὸ τραπέζι. Ἡ Μαρία τότε ἐπῆρε μίαν λίτραν γνψίου πολυτίμου μύρου νάρδου, ἄλειψε τὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὰ ἐσφόγγισε μὲ τὰ μαλλιά τῆς, καὶ τὸ σπῆτι ἐγένετο ἀπὸ τὴν μυρωδιά τοῦ μύρου. Λέγει τότε ἓνας ἀπὸ τοὺς μαθητὰς του, ὁ Ἰούδας, ὁ υἱὸς τοῦ Σίμωνος ὁ Ἰσκαριώτης, ἐκεῖνος πού θά τὸν παρέδιδε, «Γιατὶ δὲν ἐπουλήθηκε αὐτὸ τὸ μῦρον γιὰ τριακόσια δηνάρια καὶ δὲν ἐδόθηκε εἰς τοὺς πτωχοὺς;». Αὐτὸ τὸ εἶπε ἀπὸ ἐνδιαφέρον διὰ τοὺς πτωχοὺς, ἀλλὰ διότι ἦτο κλέπτης καὶ εἶχε τὸ ταμεῖον καὶ ἀφαιροῦσε ἐκεῖνα πού ἔβαζαν μέσα. Τότε εἶπε ὁ Ἰησοῦς, «Ἄφσέ τιν· διὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ μου τὸ ἐφύλαξε· διότι τοὺς πτωχοὺς τοὺς ἔχετε πάντοτε μαζί σας, ἐνῶ ἐμὲ δὲν μὲ ἔχετε πάντοτε». Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους ἔμαθαν ὅτι εἶναι ἐκεῖ, καὶ ἦλθαν ὄχι μόνον διὰ τὸν Ἰησοῦν, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ ἰδοῦν τὸν Λάζαρον, τὸν ὁποῖον ἀνέστησε ἐκ νεκρῶν. Οἱ ἀρχιερεῖς τότε ἀπεφάσισαν νὰ θανατώσουν καὶ τὸν Λάζαρον, διότι ἐξ αἰτίας του πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους ἔφευγαν καὶ ἐπίστευαν εἰς τὸν Ἰησοῦν. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν πολὺς κόσμος πού εἶχε ἔλθει εἰς τὴν ἑορτήν, ὅταν ἄκουσαν ὅτι ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ἐπῆραν κλάδους ἀπὸ φοίνικας καὶ ἔβηκαν πρὸς προὔπαντισίν του καὶ ἔκραζαν, «Ὡσαννά, εὐλογημένος νὰ εἶναι ἐκεῖνος πού ἔρχεται εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ». Ὁ δὲ Ἰησοῦς εὐρῆκε ἓνα μικρὸν ὄνον, καὶ ἐκάθισε ἐπάνω του, καθὼς εἶναι γραμμένον, Μὴ φοβᾶσαι, θυγατέρα Σιών, νὰ, ὁ βασιλεὺς σου ἔρχεται καθισμένος εἰς ἓνα πουλᾶρι ὄνου. Τὰ λόγια αὐτὰ δὲν τὰ κατάλαβαν τότε οἱ μαθηταί του, ἀλλ' ὅταν ἐδοξάσθηκε ὁ Ἰησοῦς, τότε θυμῆθηκαν ὅτι αὐτὰ ἦσαν γραμμένα γι' αὐτὸν καὶ ὅτι τοῦ τὰ ἔκαναν. Ὁ δὲ κόσμος πού ἦτο μαζί του ἔδινε μαρτυρίαν ὅτι ἐφώνησε τὸν Λάζαρον ἀπὸ τὸ μνήμα καὶ τὸν ἀνέστησε ἐκ τῶν νεκρῶν. Διὰ τοῦτο καὶ τὸν ὑποδέχθηκε ὁ κόσμος διότι ἄκουσαν ὅτι ἔκανε αὐτὸ τὸ θαῦμα.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

του, γιὰ νὰ μᾶς βγάλει ἀπὸ τοὺς τάφους τῆς ἀπιστίας μας; Νά, γιατί ὁ Χριστὸς, μπαίνοντας σήμερα στὰ Ἱεροσόλυμα πάνω στὸ γαῖδουράκι, συνεχίζει νὰ κηλαίει. Ὁ λαὸς μπορεῖ νὰ τὸν ἐπευφημεῖ καὶ νὰ τὸν δοξάζει, ἀλλὰ αὐτὸς μέσα του συνεχίζει τὸν θρῆνο, πού ξεκίνησε χθὲς στὸν τάφο τοῦ Λαζάρου. Μόνο πού σήμερα δὲν κηλαίει γιὰ τοὺς νεκροὺς, πού εἶναι μέσα στὰ μνήματα, ἀλλὰ γι' αὐτοὺς πού περπατᾶνε δῆθεν «ζωντανοί» ἔξω ἀπὸ τὰ μνήματα. Κηλαίει γι' αὐτοὺς πού δὲν πίστεψαν στὴ θεότητά του καὶ τὸν βλέπουν μόνο σὰν δάσκαλο τῆς ἀγάπης ἢ κοινωνικὸ ἀναμορφωτῆ.

1 Ἀπριλίου 2018: ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ
«Ἡ εἰς Ἱερουσαλήμ εἴσοδος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ».
Μαρίας ὁσίας τῆς Αἰγυπτίας († 522). Γεροντίου καί Βασιλείδου μαρτύρων.
Ἦχος: — Ἑωθινόν: — Ἀπόστολος: Φίλιπ. δ΄ 4-9 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. ιβ΄ 1-18.
Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 8 Ἀπριλίου, Ἅγιον Πάσχα.
Ἀπόστολος: Πράξ. α΄ 1-8 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. α΄ 1-17.

Κηλαίει καί γιά μᾶς, πού μόνο στίς «μπόρες» τόν θυμόμαστε καί τόν καλοῦμε λέγοντας «εὐλόγημένος ὁ ἐρχόμενος», ἐνῶ στίς «ῥιακάδες» τόν ξεχνᾶμε καί –ὄχι σπάνια– τόν σταυρώνουμε μέ τίς ἁμαρτίες μας. Τή μιά τοῦ δίνουμε ὑποσχέσεις αἰώνιας πίστεως, καί σέ λίγο τόν «πουλᾶμε» γιά κάτι πού μᾶς δελεάσε· συχνά καί γιά λιγότερο ἀπό τριάντα ἀργύρια.

Βοήθησέ με, νά σέ ἀναστήσω!

Ὁ Χριστός ἄδειασε τόν τάφο τοῦ Λαζάρου καί θά ἀδειάσει κάποτε καί τά δικά μας μνήματα, χωρίς νά μᾶς ρωτήσει. Ἡ ἀνάσταση τῶν νεκρῶν σωμάτων μας θά γίνει χωρίς τή συγκατάθεσή μας. Ἡ ἀνάσταση ὁμως τῆς ψυχῆς μας, δέν μπορεῖ νά γίνει μέ τόν ἐξαναγκασμό. Προϋποθέτει τό ὀλόκαρδο δικό μας «ναί» στό κάλεσμα τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστός στέκεται στήν πόρτα μας καί χτυπάει, περιμένοντας νά τοῦ ἀνοίξουμε. Ὅποιος τοῦ ἀνοίγει, τό κάνει ἐλευθερα. Τοῦ ἀνοίγει, ἐπειδή πίστεψε ὅτι ἔρχεται «ἐν ὀνόματι Κυρίου»· πίστεψε ὅτι τόν ἔστειλε ὁ Θεός Πατέρας του, γιά νά μᾶς σώσει ἀπό τή φθορά καί τόν θάνατο.

Ἦλθε γιά νά μᾶς χαρίσει τή μόνη πραγματική ζωή, τήν αἰώνια ζωή. Καί ἀληθινή ζωή εἶναι νά πιστέψουμε καί νά νιώσουμε μέ ὄλη μας τήν ὑπαρξη ὅτι αὐτός εἶναι ὁ μόνος ἀληθινός Θεός, ἡ μόνη αὐθεντική πηγή ζωῆς, ἀλήθειας καί ἀναφαίρετης χαρᾶς. Ἄς ἐνώσουμε κι ἐμεῖς σήμερα τή δοξολογία μας μαζί μέ τίς ἀγνές φωνές τῶν παιδιῶν πού τόν ἐπευφημοῦν στά Ἱεροσόλυμα. Καί ἄς τόν καλοῦμε κάθε μέρα νά γίνεται ὁ Βασιλιάς τῆς ζωῆς μας καί νά ἀνασταίνει τίς ψυχές μας.

Ἄρχιμ. Β.Λ.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγείται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὁμιλεῖ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιού 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὄλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

---